

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 31., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 1. avgusta 1948.

ČASTIMO SRCE JEZUSOVO

Kadar govorimo o češčenju Srca Jezusovega, se moramo zavedati, kaj prav za prav častimo. Češčenje Srca Jezusovega jo treba prav razumeti.

1. Ko častimo Srce Jezusovo, si nikdar ne smemo misliti srca samega zase. Častimo sicer telesno srce Jezusovo, toda češčenje velja celi osebi Jezusovi. Zato molimo v litaniyah: "Srce Jezusovo, z Besedo božjo v osebi zedinjeno." Ker jo Jezusova človeška narava zedinjena z božjo naravo v drugi osebi presvete Trojice, zato so vredne njegove roke, da jih molimo. Kolikrat jih je dvignil, da bi z njimi blagoslavljal in ozdravljaj, dokler niso bile prebodene z žebli na križu! Vredne so njegove noge, da jih molimo. Kolikokrat so se utrudile v službi ljudi, dokler tudi te niso z žebli prebodene visele na križu! U s t a njegova so vredna, da jih molimo. Kolikokrat je govoril tolažilne besede, besede neizrekljive ljubezni! Njegova g l a v a je vredna, da jo molimo, njegove r a n e, njegova k r i, ki jo je pretil za naše odrešenje. Prav tako je vredno tudi njegovo s r c e, da ga častimo in molimo, a vedno v živi zvezi s celim telesom in dušo in v nerazdružljivi edinosti z njegovo božjo osebo. Ko rečem: "Srce Jezusovo me ljubi", je tisto, ko da bi rekel: "Jezus me ljubi, Zveličar me ljubi."

Zakaj pa še posebno častimo S r c e J e z u s o v o? Zato, ker je srce sedež ljubezni in ker pri vseh narodih srce pomeni ljubezen. V srcu Jezusovem gledamo neizmerno ljubezen učlovečenega Boga, ki ga je nagnila, da je v rešitev človeštva sprejel podobo hlapca nase, storil nešteto čudežev za ozdravljenje človeške slabosti, ustanovil Cerkev, postavil svete zakramente, v zakramentu sv. Rošnjega Telesa ustvarjal nov način bivanja, da bi mogel biti vedno med nami, poslal sv. Duha, da nam deli svoje darove, kratko: ljubezen, ki se ne utruja, ko nas obsipa z dobrotami.

Tako obsega češčenje Srca Jezusovega vse s k r i v n o = s t i n a š e s v e t e v e r e in zato je izmed vseh pobožnosti najbolj vse obsegajoča.

2. Srce Jezusovo je prelepo opisala sv. Cerkev v litaniyah Srca Jezusovega. Vsak naslov nam odkriva novo lepoto Srca Jezusovega. Vse prednosti Jezusove pa povzamemo, ko pravimo: "S r c e J e z u s o v o, n e s k o n č n o v e l i č a s t n o." Kaj je veličastno? Veličastno je, kar ni le veliko, ampak večje kot druge stvari iste vrste. Tako je veličastna hiša božja, ker se odlikuje po svoji velikosti in s svojim zvonikom gleda čez vse druge hiše. Ljudem, ki imajo oblast nad milijoni podanikov, pravimo kraljevo

veličastvo. O najvišjem bitju pa pravimo: Nebo in zemlja sta polna tvoje slave in tvojega veličastva. Tako je božje Srce Jezusovo srce, ki se odlikuje pred vsemi drugimi srci, presega vsa srca.

Vidna podoba te velikosti, tega veličastva, te polnosti vseh milosti, ki jih občudujemo na Srcu Jezusovem, nam je najveličastnejša zvezda na nebu, s o n c e, katerega krasota pozdravlja psalmist: "Bog je postavil svoj šotor v soncu in ono vzhaja, kakor prihaja mlad ženin iz svoje sobe in kakor junak veselo poskakuje, da preleti svojo pot" (Psal. 18,6).

Sonce je n a j v e č j a z v e z d a vsaj za naše oči. Tako ni Jezusovemu Srcu enako nobeno človeško srce po svoji častiljivosti, ker je Srce Jezusovo srce druge božje osebe.

Sonce je nebesni velikan, poln n a j č i s t e j š e luči. Tako je Srce Jezusovo najčistejše, najsvetejše Srce, čistejše in svetejše tudi kakor srce brezmadežne božje Matere.

Sonce p r e ž e n e t e m o, ko vzide. Tako je bila prav posebna naloga Zveličarjeva v ljubezni svojega srca pręgnati iz sveta noč greha. Pri svojem prihodu na svet je rekel svojemu Očetu po besedah sv. Pavla: "Daritve in žrtve naši hotel, a telo si mi pripravil; žgalne daritve in daritve za greh ti niso bile všeč. Tedaj sem rekel: ,Glej, prihajam, o meni je pisano v knjigi, da izvršim, o Bog, tvojo voljo'" (Hebr. 10,5 - 7). To pomeni. Krvave daritve stare zaveze niso imele moči, da bi spravile ljudi z Bogom. Zato je dal Bog svojemu edinorojenemu Sinu telo, da ga je daroval v spravo za grehe sveta. Ob koncu življenja je Jezus dovršil to daritev in odrešenje sveta. Pustil si je prebosti srce, da je s prelitem zadnje kaplje krvi izbrisal naš dolg pri Bogu.

Sonce daje svojo l u č t u d i d r u g i m s t v a = r e m. S svojo lučjo obseva pesek ob morju in liste na drevju, skale na gorskih vrhovih in najsiromašnejšo hišico. Tako najsvetejše Srce Jezusovo razsvetljuje ves svet. Ko Zveličar zatrjuje: "Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja" (Jan. 8, 12), kaže s temi besedami pravzaprav za svoje Srce. Zakaj nauki njegovega Srca so dvignili svet iz teme poganstva, kreposti njegovega Srca so postale zgled za življenje vsakega kristjana.

Z lučjo daje sonce zemlji tudi g o r k o t o i n r a s t. Tako je božje Srce Jezusovo vir vseh milosti, ki jih potrebujemo za krepostno življenje. V krvi božjega Srca so sveti mučenci umili in oprali svoja oblačila, da so stopili na ženitnino Jagnjetovo. V najsvetejšem Srcu so svete device zajemale junaštvo za boj z neusmiljenimi trinogi in z nevarnimi sovražniki mesa in pekla. Ob božjem Srcu so se v nemali od nekdanj oni apostolski možje, ki so za zveličanje duš delali in trpeli do zadnjih svojih moči.

Slednjič je sonce s r e d i š č e, okoli katerega krožijo vse zvezde na nebu. Tako je božje Srce Jezusovo, kakor molimo v litanijah, "kralj in središče vseh src".

Preljubi! Kaj sledi iz vsega tega za nas? To, da je češčenje Srca Jezusovega za nas n a j p r i m e r n e j š a, pa tudi n a j k o r i s t n e j š a p o b o ž n o s t. Merilo je, s katerim izmerimo in po katerem spoznamo svoje dušno nadnaravno življenje. Kolikor bližje si Srcu Jezusovemu, toliko lepše in popolnejše je tvoje dušno življenje. Kolikor bolj pa si se oddaljil od Srca Jezusovega, toliko večja tema in mraz je v tvoji duši. Prav tako, kot je na zemlji pomlad in poletje, ko se zemlja bliža soncu; mraz in zima pa, ko se oddaljuje od sonca.

Prvi petki so krona češčenja Srca Jezusovega. Ta mesec začnemo deseto vrsto prvih petkov. Kdor je zares vnet častilac Srca Jezusovega ne le, da sam ne bo odnehal, ampak bo poskušal do-

seči tudi pri drugih, da jih bodo obhajali - ne odnehajmo, dokler ne združimo vseh dobrih Slovencev ob prvih petkih pri zažostilni maši in svetem obhajilu.

MARIJA TI NAS VARUJ!

Kot razkropljene ovce
se skrivamo po svetu
in tožimo nesrečo
nebeškemu Očetu.
Izseljenci, begunci,
Marija, smo postali,
zato smo za kraljico
v tujini te izbrali.

V trpljenju domovina
rešilne luči išče,
vsa njena lepa zemlja
je zdaj pokopališče.
Marija Tolažnica
se sklanja k nam ljubeče,
pogled v nebo nam dviga,
kjer ni solza, nesreče.

Marija, ti nas varuj,
da svet nas ne omami,
ti h Kristusu nas vodi
in z njim kraljuj nad nami!
Rešitev domovini
po tebi naj prisije,
Gospoda dušam vrni,
otmi nas hudobije!

CERKEV V VEZEH

/K prazniku Vezi sv. Petra/.

Cerkev, brezmadežna nevesta Kristusova, je steber in temelj resnice. Ona ljudem resnico ohranja, vsakemu posamezniku resnico prinaša in prav po stopnji resnice v naših srcih zmaguje ali pada. Cerkev pa pozna na drugi strani samo eno vez, ki jo vklepa v suženjstvo, zmota in greh. Čim bolj kristjani po Cerkvi oznanjevano resnico sprejemajo in v življenju udeležujejo - tem večjo prostost uživa Cerkev na zemlji.

Kristus je dopustil, da je kralj Herod vrgel apostola Petra v ječo in ga za velik noč hotel dati obglaviti. Cerkev pa je zanj neprenehoma molila. In prav to orožje molitve je rešilo Petra vezi in tako gotove smrti. Bog pošlje angela, ki Petra čudežno reši.

Sv. Duh je dal napisati v sv. Pismo to zgodbo nam vsem v spomin in opomin. Čim bolj se kristjani naslonijo na Cerkev, čim bolj dosledno sprejmejo svete resnice - tem večje prostosti se veseli Cerkev, tem bolj osrečuje ljudi na svetu in jih vodi k znošnemu in zadovoljnemu življenju.

Kdo more reči, da Cerkev te svete naloge ni vedno vršila: "pojdite in učite". Katera doba v zgodovini Cerkve se more ponašati z večjim številom papeških okrožnic kot prav naša. Svet potrebuje jasnih smernic za pravilno ureditev delavskega vprašanja - Cerkev je že odgovorila na to potrebo. z zgodovinsko važnimi okrožnicami Leona XIII. in Pija XI. Ko gre za rešitev družinskega življenja - že zopet je papež tu, ki polaga temelje po okrožnici o krščanskem zakonu, o krščanski vzgoji mladine.

Prosim Vas, povejte mi, kje Cerkev še ni dala svojih svetih smernic, oznanila božje resnice za življenje - kje smo katoličani kakor zapuščeni otroci, ki begajo in ne vedo kaj početi. Cerkev je dovolj govorila, dovolj pisala in naročala.

In če je danes ta ista Cerkev obdana od sovražnikov, ki bi ji radi peli pogrebno pesem, - kdo je dal sovražnikom Cerkve tako moč? Mi kristjani sami. Več nam je pomenila beseda versko brezbarvnega časopisa kot beseda škofova. Več nam je pomnilo poročilo vaškega propagatorja, ki je mnogo obetal, še več lagal - kot pa nedeljska pridiga.

Tako smo mi sami osebno pripomogli k vežem sv. Cerkve, v katerih ona zdihuje, v katerih zdihuje krščanski svet. Navesti bi mogel množico zgledov, kako so sicer dobre družine polagoma zapadale tej zmoti; proč s Cerkvijo, ona ne razume časa, ona ljudi zapeljuje. Brezverski časopis je postal kakor novi bog v družini: vse mu je verjelo. Satan je zmagoval in navadno tudi zmagal. Obrnili so se proč od Cerkve.

Tako smo mi sami bili kakor Herod, ki smo Cerkev vrgli v ječo, v vezi - v katerih zdihuje celi svet. Kdo je izročil Cerkev preganjalcu - vsak tisti kristjan, ki ni dosledno šel za Cerkvijo, za njeno besedo. - Kdo je dal sovražnikom Cerkve moč, da so odprli na stotine taborišč za prisilno delo, za mučenje ljudi. Slabi kataličani - ki Cerkvi niso verjeli, ki nje niso poslušali z izgovorom: saj ni tako važno. In kdo je odprl na stotine begunskih taborišč? Kaj niso prav begunska taborišča kakor skrivnostno znamenje iz skrivnega razodetja, po katerem želi Jagnje božje zmagati in ljudi voditi k stebru vse resnice: k Cerkvi. Štej taborišča, šteje begunce, tehtaj trpljenje brezdomcev, tehtaj njih hrepenenje po domu... Kaj ni vse to kot žgoča pridiga nam in onim, ki so doma: ker smo Cerkvi premalo zaupali, njeni besedi premalo verjeli, zato človeški rod zdihuje v vežeh. Cerkev, skrivnostno telo Kristusovo - v vežeh modernega suženjstva. Praznik vezi sv. Petra je tako dobil sodobni pomen.

Cerkev je molila za rešitev Petrovo. Bog je poslal angela in Petra rešil.

Mi molimo za rešitev begunskega vprašanja. "Pošlji svoje angele, ki naj nas zopet pripeljejo domov." Če pridemo danes ali jutri domov, še s tem ni rešeno begunsko vprašanje. Mi sami hočemo rešiti Cerkev iz vezi sodobnih zmot: jaz osebno hočem verovati Bogu in dosledno besedi duhovnika in škofa. Da bi tudi drugi enako verovali in sprejeli božjo resnico - tudi v te namene hočemo moliti. In samo v tem leži ključ za rešitev begunskega vprašanja.

Ko bomo do tega spoznanja v splošnem prišli, se po njem ravnali... tisto uro pa bo Bog poslal svoje angele, ki bodo vodili stotisoče nazaj na njih dom.

KATOLIŠKI

D A I N N E

MISIJONI

POZDRAV IZ KAL-
KUTE,

Papež Pij XII. v okrožnici o skrivnostnem Kristusovem telesu jasno uči: "Med ude svete Cerkve smemo dejansko šteti samo tiste, ki so bili prerojeni po krs-
tu in izpovedujejo pravo vero ter se niso niti sami nesrečno ločili od sestava tega telesa, niti jih ni zakonita oblast zaradi velikih progreh izobčila. Zato pa taki, ki nimajo iste vere in istega cerkve-

ni nam ga pošilja slovenski misijonar brat Janez Udovč.

Od začetka leta 1946. sem tu v Kalkuti v kolegiju kot bolničar in zakristan. Tudi za goste skrbim in tako imam priložnost, da spoznam različne misijonarje. Stregel sem tudi g. lazaristu Kopaču, ko je bil na

nega vodstva, ne morejo živeti v istem telesu in ne od istega božjega Duha." Tako na temelju, ki smo si ga osvojili, pridemo glede protestantov in pravoslavnikov do spoznanja, da so kljub vsemu izven Cerkev in da je povsod tam, kjer so naseljene protestantske ali pravoslavne dežele in katoliška Cerkev v njih še ni utrjena, misijonski svet. - Zato ni pravilno, če si zamišljamo delo za zedinjenje ali delo za spreobrnjenje protestantov kot delo za združenje ločenih cerkva. Ne. Cerkev je le ena. Zato gre zlasti pri delu za zedinjenje za to, da se ločeni bratje vrnejo v pravo Cerkev, ne pa da se pridruži ločena cerkev. Tam cerkve ni in jo je treba šele utrditi. Utrdila pa se bo s pridruženjem ločenih bratov.

Iz tega je jasno razvidno dvoje. Najprej to, da vodi obojno delo ista vodilna misel: Cerkev je treba utrditi. A kljub temu je treba poudariti drugo, da se namreč delo v načinu, kako dosežemo glavni misijonski cilj, loči. Nikakor ne moremo in ne smemo uvrščati pravoslavne brate, do katerih sv. Cerkev zlasti v zadnjih papežih kaže toliko ljubezni, med pogane. Saj imajo skoro vse to, kar imamo mi, le da ne priznavajo papeža za vidnega Kristusovega namestnika in so se zato ločili od prave Kristusove Cerkev. Kljub temu, da imamo isti cilj, mora biti naš nastop, naše govorjenje drugačno. Z veliko ljubeznijo se jim moramo približati. Imeti moramo tistega katoliškega duha, kakršnega je imel papež Pij XI., ki je ves gorel za delo za zedinjenje. Zlasti mu je bila pri srcu Rusija in je sam rekel, da vsak dan pri sv. maši, ko povzdigne Rešnjo Kri, misli na Rusijo. - Imeti moramo tistega Kristusovega duha, kakršnega ima papež Pij XII., ki je prav zadnji čas izdal lepo okrožnico o zedinjenju (9. aprila 1944), v kateri kliče ločenim bratom: "Vedo naj tudi, da nas navdaja ista ljubezen kot Naše prednike in da s svojimi neprestanimi molitvami in prošnjami pred vsem po tem kopravimo, da bi se srečno odvrnile stare ovire in bi končno prisvetil oni dan, ko se bodo vsi v eni sami čredi združeni složnega srca pokorili v Jezusu

svojem potovanju na Kitajsko 14 dni pri nas. Kadar oboli kak misijonar iz bengalskega misijona, pride v mojo oskrbo. P. Demšarja je zgrabila malarija in se je tu zdravil 2 tedna. Potem ga je zdravnik poslal na Himalajo, kjer se je prav lepo okreplil. P. Vizjak sem preprosil, da je prebarval več kipov in uredil še nove jaslice za novo kapelo v novem delu kolegija, ki je bil med vojno zaseden od angleške komande. V kolegiju imamo zdaj okrog 2.000 študentov.

Gotovo berete o trenjih in nemirih v tej deželi. Res, Indija je nemirna in vsa kipi. V Kalkuti je bilo že več hudih bojov z mnogimi žrtvami. Naš kolegij se je ob nekem takem spopadu strank spremenil v pravcato begunsko taborišče, kjer smo zaščitili kakih 6000 ljudi. Imel sem polne roke dela z ranjenci in bolniki. Zdaj so se pa spet vrnilo dijaki. Bore se med seboj hinduisti in mohamedanci. Kristjanov in Evropejcev tu niso napadali. Mnogim je prav znamenje katoliške vere rešilo življenje. Tiste dni sem moral vsem katoličanom deliti svetinje, kajti kdor je imel svetinjico ali križec okrog vratu, je bil varen pred vročekrvneži. K sročji sem imel še precej teh stvari.

Ti nemiri seveda ovirajo naše delo. Toda ker se misijonarji v te strankarske borbe nič ne vmešavajo, pride kva katoliška Cerkev na ugledu. Resno misleči Indijci uvidevajo, da misijonarji to, kar uče, tudi sami izpolnjujejo. Zaupamo v božjo previdnost, da bodo tudi te homatije koristile misijonom.

Kar se je med vojako dogajalo v domovini, smo izvedeli iz ameriških slovenskih časopisov. Goreče smo širili med ameriški Slovenci zanimanje za naš misijon in od njih smo prejeli tudi podporo, ki nam je zelo prav prišla v časih, ko smo bili od domo-

Kristusu in njegovemu namestniku na zemlji."

Da bi jih v gorečnosti za to, da se nam spet pridružijo, ne žalili, moramo ločiti delo za zedinjenje od dela za poganske misijone, kakor loči na nek način Cerkev, ki ima za delo za poganske misijone kongregacijo Propagande, za delo za Unijo pa Vzhodno kongregacijo. Iz tega namena tudi ne bo v naslednjih poglavjih govora o vzhodnem vprašanju ali o vprašanju zedinjenja, ampak le o vprašanju poganskih misijonov. Kajti pri nas se obojno delo vrši ločeno.

Pozabiti pa ne smemo, da vodi oboje ista misel, zato so tudi v Cerkvi organizacije, ki vrše obojno delo hkrati. Tako je n. pr. Duhovniška misijonska zveza ustanovljena v oba namena. Saj to ni nobena sramota, če je oboje skupaj, da le vemo ločiti eno od drugega. Pri nas pa je bolje, da se vrši vsako zase, da ne bomo v neprevidni gorečnosti in ljubezni do Cerkve svojim ločenim slovanskim bratom otežkočali pot k zedinjenju. /Dalje/.

vine povsem odrezani. A najbolj nas je zadelo to, da toliko let ni bilo nobenega novega misijonarja k nam; ko pa je potreba tako velika.

PRIPOMBA:

V začetku l. 1947. sta odletela iz Rima dva misijonska brata za bengalski misijon: en Hrvat in en Slovenec, po imenu Lukan, oba člana Družbe Jezusove. Po nekaj dneh po leta sta srečno pristala v Kalkuti. Veselimo se s tamošnjimi misijonarji novih delavcev v tem lepem misijonu in spremljajmo njune prve misijonske korake s svojimi molitvami in žrtvami. - Nova dva misijonska brata še toliko bolj dobrodošla, ker je med vojsko umrl v Hazaribaghu, severno od Kalkute, prekmurski rojak brat Janez Ribaš, D. J.

- . . . -

ZAUPAJMO, SAJ BOG JE Z NAMI

Bodočnost temna je pred nami,
korak nam negotov zastaja;
zaupajmo, saj Bog je z nami,
ki svet z dobrotami napaja.
Njegova vsemogočna roka
vse narode na zemlji vlada.
Bo mar pozabil na otroka,
ki pod bremenom grešnim pada?

Gospod neskončna je dobrotà,
ki svet vesoljni ohranjuje;
On vodi tudi naša pota,
ki jih trpljenje zatemnjuje.
Z Marijo sveti križ ljubimo,
ki upanje nam je edino,
da vse trpljenje šlo bo mimo
in smrt s pekočo bolečino.

Nad nami so nebesa sveta,
kjer nas Marija pričakuje
v dom vabi večnega Očeta,
ki vse z dobroto napolnjuje.
Naj le besne teme viharji,
Bog vodi ladjo nam življenja
in po Mariji, sončni zarji,
naznanja večni dan vstajenja.

NE BILO BI DOBRO ZA SLABOTNEGA ČLOVEKA, ČE BI VSELEJ, KADAR ŽELI, MILOST POBOŽNOSTI DOBIL, ALI PA BI SE MU TA KAR, SAMA PONUJALA. ZATO, LE S TRDNIM UPANJEM, PONIŽNO IN POTRPEŽLJIVO PRICAKUJ MILOSTI POBOŽNOSTI.

PRIPIŠI PA SAM SEBI IN SVOJIM GREHOM, ČE MILOSTI NE DOBIŠ, ALI JE CELO NEOPAZNO ZGUBIŠ. VECKRAT JE LE KAJ MALEGA, KAR MILOST OVI- RA IN ZAKRIVA, CE SMEMO SPLOH TAKO RECI, KI ZAVIRA TOLIKO DOBROTO, IMENOVATI MAJHNO IN NE RAJE VELIKO. - KADAR PA ODSTRANIŠ TO MALENKO- STNO - OZIROMA VAŽNO - REC, BOŠ PREJEL, CESAR BOŠ PROSIL.

/Hoja za Kristusom/.

na j =
da to =
Gf n o =
ca n o =

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

"Zakaj vsi tako molčite in me tako žalostno gledate?" je vprašala Cilka.

Gospod župnik se je presedel, oče pa je dejal:

"Skrbi me za te, Cilka! Kaj bo iz vsega tega?"

"Ne skrbite, oče! To je bilo zadnje dejanje vsega, kar smo preživljali zadnje mesece. O, kako dober je Bog. Gospod župnik, prosim vas, bodite tako dobri in nam preberite pismi, ki ležita pred vami na mizi. Kar na glas jih preberite, da bomo vsi slišali in potem med seboj odstranili vse, kar nas teži, da bomo zopet vsi veseli, kot smo bili pred to preizkušnjo, ki nam jo je poslal Bog."

Okna so bila zagrnjena, nad mizo je gorel lestence in prijetna svetloba je sijala nad mizo. Gospod župnik je dvignil mapo, pod katero je res našel dvoje pisem.

Vzel je v roke prvega in glasno bral:

"Spoštovani gospod Ahačič!

Prejela sem Vaše pismo. Glede mojega nastopa je bilo le malo preveč hvale.

Za Vaše povabilo se Vam lepo zahvaljujem, toda ker Vam nočem in ne morem dati kakih nad bodisi v eni ali drugi smeri, Vam sporočam, da me v soboto ni treba pričakovati, ker ne pridem. Najina pota ne bodo nikoli vzporedna, ampak gredo naravnost drug od drugega. Prav radi tega je vsak razgovor in kakršnokoli srečanje med nama brezpomembno. Verjemite, da je za naju oba najbolje, da pozabiva, da sva se kdajkoli v življenju srečala.

Oprostite mojim iskrenim besedam.

Cilka Cvelbarjeva."

Temperatura razpoloženja vseh se je zvišala. Živo srebro v toplomeru se je počasi dvigalo. To se je pokazalo na obrazih vseh navzočih.

"In sedaj še drugo pismo, gospod župnik."

Gospod župnik je položil prvo pismo na mizo, si popravil naočnike in bral:

"Redu Šolskih sester, Materini hiši v Mariboru.

Podpisana Cilka Cvelbar - - - - -

- - - - - prosim za vstop v Vaš red. Vse potrebne informacije o meni Vam morejo dati predstojništvo Uršulinskega samostana v Ljubljani, kjer sem študirala, predvsem pa naš gospod župnik Janez Smrekar."

"Cilka", je kriknil oče in od otroških let prvič zopet poljubil svojega otroka.

"Janez, glej, da sedaj še ti ne padeš v nezavest", se je pošalil gospod župnik.

"Imate prav, gospod župnik, tako me je vse to prevzelo, da bi se najraje razjokal od veselja.

"Sedaj vam bom pa povedala še, zakaj sem se onesvestila", je dejala Cilka. "Zelo me je preskušal Bog in samo vam, moji dragi, se moram zahvaliti, da sem jo prestala. Prav malo je manjkalo, da nisem zdrknila v prepad. Ko sem se pred dnevi z Vami posvetovala, gospod župnik, sem vse zopet videla v jasni luči, razločno, da sem lahko vse še sama ponovno pretehtala. Včeraj sem se odločila in danes popoldne napisala ti dve pismi. Nato sem odšla v cerkev, da se Jezusu zahvalim za svojo odločitev. Toda pomislite, bila sem tako predrizna, da sem ga prosila, naj mi s kakim posebnim znamenjem pokaže, če sem se prav odločila in če mu je moja odločitev všeč. Imela sem tako zaupanje kot še nikoli prej v življenju. In glejte, ko sem prišla domov,

me je ta potrditev doma že čakala. Kako bi bila danes nesrečna, če bi se odločila za skupno pot v življenju z Jankom Ahačičem, ki je že oženjen in smo danes mi vsi videli njegovo ženo. Tako mi je pa Bog sam potrdil mojo odločitev. To me je tako prevzelo, da mi je vzelo zadnje moje telesne moči in sem se onesvestila. Jutri samo še oddam oboje pisem in potem bo šlo moje življenje na novo pot, ki mi jo je Bog že od vsega začetka določil."

"Čestitam, Cilka, čast Bogu, čestitam, čast Bogu" je dejal gospod župnik in ponudil Cilki kar obe roki.

"To je najveselejši dan v mojem življenju. Bog mi je zopet vrnil mojega otroka", si je ves vesel brisal solze oče Cvelbar.

"Gospod župnik, Vam in Vam, dragi oče, sem dolžna veliko zahvalo za vajino pomoč, brez katere ne bi mogla zmagati."

"Sedaj je konec boja, zmaga je izvojevana in sedaj zopet lahko prižgem svojo pipico," je dejal smeje oče Cvelbar in stopil k predalniku in iz njega vzel svojo pipico, jo nabasal in prižgal. Prijeten vonj po tobaku je napolnil sobo.

"Le čemu nam je Bog poslal to preskušnjo?" je vprašal oče Cvelbar, ki je po dveh mesecih zopet kadil svojo pipico.

"To je pa Bog zase prihranil. Saj veste, kaj pravi Gospod: "Moja pota niso vaša pota in moje misli niso vaše misli", je dejal gospod župnik."

"Morda nam bo kdaj pozneje očito, kar nam je danes zakrito."

Morda, morda.

Mati pa ni upala pri tem razgovoru ziniti niti besedice.

Bila je zelo navdušena za Janka Ahačiča, sedaj, ko je pa slišala, da je že oženjen, jo je pa pograbila taka jeza, da bi tudi njemu pri- solila par gorkih, kot jih je njegovi ženski, ker je oženjen, pa lazi za mladimi dekletji.

Zato je bilo sedaj tudi njej po godu, da poide hči med nu- ne.

10.

Veliko vas je bila pogreznjena v mir in tihoto, Nikjer ni bilo nikogar, samo luna je pasla svojeradovednost in opazovala z viška, kaj se godi v tej tihoti po okrogli zemlji.

Pa le ni bila zastonj njena radovednost, kajti okoli Cvelbarje- ve hiše se je plazila senca.

Bil je Janko Ahačič.

Prejel je Cilkino pismo, ki ga je hudo zadelo. Ni pričako- val tako energične zavrnitve. Ni sicer dolej vedel, kaj Cilka misli o njem, toda bil je prepričan, da bo prišla in da ji bo lahko razodel svojo ljubezen. Ta odklonitev je baš nasprotno vplivala na čustveno naravo. Ni se odrekel Cilki, ampak je še bolj zahrepenel po njeni lju- bezni. Hotel jo je imeti in konec. Ni bil vajen kakšne odpovedi. Po kon- čani današnji predstavi v operi je vzel vijolino in se s kolesom od- peljal v Veliko vas. Kolo je pustil v gostilni, sam se je splazil za hišo čez ograjo na vrt, kajti s cestne strani so bila vrata zaklenje- na.

Trkal je na okna, toda ni vedel, za katerim spi Cilka. Nih- če se ni oglasil. Ni se dal odpraviti. Vzel je vijolino in zaigral mehko in drhteče, ljubeče in koprneče kot je bila njegova ljubezen.

Igral je in igral, toda ni mogel utešiti svojega hrepenje- nja.

Nato je pel.

Najprej tisto Prešernovo: "Pod oknom", "Luna sije, kladivo bije", ki je bila kot nalašč zanj in za današnjo noč.

/Prihodnjič dalje/.